

Ændringsforslag

Til

Forslag til: Inatsisartutlov nr. xx af xx. 2019 om betalingssystemet Ilanngaassivik

Fremsat af Naalakkersuisut til 2. behandlingen.

*Til § 2***1.** I § 2, indsættes som nyt *nr. 10*:

”10) Partner: Personer som er i et ægteskab, et registeret partnerskab, eller som lever i et ægteskabslignende forhold og har haft fælles bopæl i mindst 1 år.”

*Til § 10***2.** § 10, *stk. 2*, affattes således:

”*Stk. 2.* Naalakkersuisut fastsætter efter forhandling med kommuner og fordringshavere regler om, hvilke fordringshavere der skal foretage opkrævninger via Ilanngaassivik, samt hvilke typer af fordringer, der skal opkræves via Ilanngaassivik, jf. dog *stk. 3*.”

*Til § 12***3.** § 12, *stk. 1*, affattes således:

”Der kan ikke opkræves beløb efter denne inatsisartutlov som resulterer i, at en enlig person får udbetalt et rådighedsbeløb, der er mindre end 4.000 kr. per måned. For partnere er rådighedsbeløbet 3.000 kr. pr. person pr. måned. Hvis den ene partner varigt har bopæl på en anden adresse end den anden partner, betragtes partnerne som enlige.”

4. I § 12, indsættes som *nyt stk. 7*:

”*Stk. 7.* Naalakkersuisut kan desuden fastsætte regler om, at der udover de fastsatte rådighedsbeløbssatser ikke må opkræves beløb efter denne inatsisartutlov, der medfører, at en borger oppebærer mindre end en fastsat andel af sin indkomst.”

*Til § 14***5.** § 14, affattes således:

”§ 14. En partner kan ansøge skatteforvaltningen om at overfører hele eller en del af sit rådighedsbeløb til den anden partner. En ansøgning skal ske på den måde, skatteforvaltningen anviser.

Stk. 2. Hvis den ene partner ikke er omfattet af regningsopkrævning, kan Kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om, at denne skal have et rådighedsbeløb, der svarer til rådighedsbeløbet for begge.”

Til § 25

6. § 25, nr. 3, affattes således:

”3) Krav på betaling for erhvervsfangerlicens.”

7. § 25, nr. 4, affattes således:

”4) Krav på betaling for daginstitutionsplads.”

Til § 27

8. § 27, affattes således:

”§ 27. Omfattet af denne inatsisartutlovs §§ 28-30 er borgere, der:

- 1) Modtager hovedparten af sin indkomst i indkomsttyper, der ikke er omfattet af §§ 4-5.
- 2) Ikke modtager væsentlige indkomster omfattet af §§ 4-5, og hvor dette må formodes også at være tilfældet i fremtiden.
- 3) Formodes fraflyttet Grønland.
- 4) Registreres som fraflyttet fra Grønland, eller ophører med at have bopæl i Grønland.

Stk. 2. Skatteforvaltningen træffer beslutning, om hvornår en borger omfattes af stk. 1, og fastsætter, hvornår dette har virkning fra.

Stk. 3. Til brug for beslutninger efter bestemmelserne i stk. 1-2 har Skatteforvaltningen adgang til de nødvendige oplysninger i skatregisterne, CPR-registeret og registre over aktuelle indkomster.

Stk. 4. Skatteforvaltningens beslutning efter stk. 1-2, der har karakter af afgørelser, kan ske uden partshøring. Skatteforvaltningen giver meddelelse til borgeren om beslutningen.

Stk. 5. Naalakkersuisut kan fastsætte nærmere regler om, hvilke kriterier, der skal anvendes for, hvornår personer omfattes af stk. 1, herunder regler for opgørelsen af indkomsttyper og forventede indkomster.”

Til § 28

9. § 28, affattes således:

”§ 28. Har skatteforvaltningen truffet en beslutning efter § 27, finder bestemmelserne i §§ 12, 13, 17, stk. 3, og 18 ikke anvendelse for den pågældende.

Stk. 2. Har skatteforvaltningen truffet en beslutning efter § 27, fremsender Ilanngaassivik hver måned en samlet opkrævning baseret på de indkomne betalingsordrer.

Stk. 3. Betalingsfristen er 28 kalenderdage og regnes fra den dag, hvor Ilanngaassivik fremsender opkrævningen. Hvis fristen udløber en lørdag, søndag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.”

Til § 38

10. § 38, *stk. 2*, affattes således:

”*Stk. 2.* Erstatningsansvaret efter *stk. 1*, kan nedsættes eller bortfalde, såfremt forholdet kan tilskrives den indbetalingspligtiges eller borgerens fortielser, undladelser, forsætlige eller uagtsomme handlinger.”

Til § 42

11. I § 42, indsættes som nyt *stk. 4*:

”*Stk. 4.* Klager over Skatteforvaltningens afgørelser efter *stk. 1*, skal indgives senest 4 uger efter, at skatteforvaltningen har meddelt sin afgørelse.”

Til § 43

12. Som *ny § 43* indsættes i *kapitel 9*:

”§ 43. Fordringshavere opkræves et finansieringsbidrag pr. anmeldt betalingsordre. Regler om bidragets størrelse og opkrævning fastsættes af Naalakkersuisut.

Stk. 2. Der kan efter regler fastsat af Naalakkersuisut desuden opkræves bidrag for andre særydelser, som leveres til fordringshavere.”

§§ 43-44 bliver herefter §§ 44-45.

Bemærkninger til ændringsforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Ændringsforslaget har til formål et samle op på flere forhold, der er konstateret efter forslaget blev afleveret til Inatsisartut, herunder forhold påpeget af Bureau for Inatsisartut i forbindelse med lovtekniske bemærkninger.

Ændringsforslaget præciserer forholdet mellem betalingssystemet Ilanngaassivik og den inddrivelse, der sker i regi af skatteforvaltningen i inddrivelsesafdelingen, med hjemmel i landstingslov om inddrivelse og forebyggelse af restancer til det offentlige og Retsplejeloven for Grønland.

Formålet med ændringsforslaget er desuden, at ligestille registerende partnere og partnere, der lever i ægteskabslignende forhold, med personer, der har indgået ægteskab.

Der er endvidere sket en kvalificering af forslagens forventede økonomiske konsekvenser. I forlængelse heraf, stilles der forslag om, at Naalakkersuisut bemyndiges til at indføre et finansieringsbidrag for fordringshaverne baseret på antallet af opkrævninger, således at en del af udgifterne til den løbende drift, vedligeholdelse og udvikling af systemet finansieres af fordringshaverne baseret på, hvor mange regninger den enkelte fordringshaver sender til opkrævning i Ilanngaassivik. Dette skal sammenholdes med, at opkrævninger via Ilanngaassivik medfører besparelser for fordringshaverne i forhold til i dag.

I det nedenstående gennemgås de mere væsentlige elementer i ændringsforslaget.

2. Objektivisering af reglerne for, hvem der omfattes af forslagens kapitel 6

Forslagets kapitel 6 indeholder særregler for personer, hvor Ilanngaassivik generelt ikke kan forventes at medføre en mere effektiv opkrævning. Der kan være tale om visse selvstændigt erhvervsdrivende, der oppebærer hovedparten af deres indkomster uden at disse er omfattet af indbetalingspligten i forslagens §§ 4 og 5, f.eks. fordi de modtager indkomster fra udlandet, ikke modtager A-indkomster, eller fordi kun de i mindre omfang handler med det offentlige. Der kan desuden være tale om personer, der er fraflyttet Grønland, men hvor dette endnu ikke er anmeldt eller registeret.

Personer, der omfattes af regningsopkrævning og som samtidig omfattes af forslagens kapitel 6, modtager i stedet en samlet opkrævning fra Ilanngaassivik, som vedkommende selv skal sørge for at betale, og som omfatter de betalingsordrer, der er indkommet i Ilanngaassivik i en given periode. Fordringshaverne skal på samme måde som i andre tilfælde fremsende deres regninger i form af betalingsordrer til Ilanngaassivik-systemet. Ved at sende en samlet

opkrævning opnås en besparelse, da det samlet set mindsker antallet af opkrævninger det offentlige har behov for at fremsende via eksempelvis private betalingserviceleverandører.

Det foreslås, at Naalakkersuisut bemyndiges til at fastsætte detaljerede regler for, hvornår personer omfattes af kapitel 6. Bemyndigelsen kan eksempelvis anvendes til, at der fastsættes præcise regler for, hvornår en person anses for, at opfylde de enkelte kriterier.

På baggrund af disse regler forventes det, at systemet kan indrettes således, at de pågældende kan identificeres og automatisk få besked, om at de fra en fastsat dato overgår til at modtage opkrævninger i henhold til bestemmelserne i kapitel 6. Meddelelse herom kan fremsendes via offentlig digital post m.v., samt gøres tilgængelig på en portal som f.eks. Sullisivik.gl.

3. Hjemmel til, at regningsopkrævningen begrænses til en bestemt andel af indkomsten.

Det foreslås, at Naalakkersuisut bemyndiges til at fastsætte regler om, at der ikke må opkræves mere end en fastsat andel af personens indkomst.

Ændringsforslaget har især til hensigt at gøre det muligt at sikre økonomiske incitament for de omfattede, så de bevarer en interesse i at deltage på arbejdsmarkedet og øge deres indkomster. Bestemmelser om dette vil bevirke, at personerne vil beholde en større del af en opnået indkomst, end hvis der alene tages hensyn til de foreslåede rådighedsbeløbssatser.

Naalakkersuisut kan derved i bekendtgørelse fastsætte yderligere begrænsninger for regningsopkrævningen, der minder om de begrænsninger, der gælder i Retsplejeloven for Grønland § 625, stk. 2. Efter denne bestemmelse kan fogeden kun foretage tilbageholdelse med op til 1/3 del af den indkomst, f.eks. løn, der tilkommer skyldneren. Begrænsningerne i retsplejeloven skal ses i sammenhæng med, at der er tale om et tvangsmiddel til brug ved inddrivelse af restancer. Anvendelse af et sådant tvangsmiddel sker efter der er foretaget en individuel vurdering af den enkelte borgers økonomiske muligheder for helt eller delvist at betale sine restancer samtidig med, at borgeren betaler sine løbende regninger til eksempelvis husleje, el og daginstitutioner. De samme hensyn kan ikke direkte overføres til nærværende forslag, idet der er tale om opkrævning af de løbende regninger til eksempelvis husleje, el og daginstitutioner. Dog er der faste udgifter, som er nødvendige for husstandens underhold, der ikke kan opkræves eller afholdes via Ilanngaassivik, fordi de ikke udbydes af det offentlige, for eksempel mad, tøj og teleudgifter. Den foreslåede bemyndigelse supplerer kommunalbestyrelsens adgang efter forslaget § 12, stk. 4 og 5, til under visse omstændigheder at fastsætte et forhøjet rådighedsbeløb.

Det må formodes, at ændringen også vil føre til, at flere opkrævninger forbliver ubetalt, og ændringsforslaget kan derved sænke effektiviteten af opkrævningssystemet. Der er således tale om en afvejning mellem på den ene siden effektiviteten af Ilanngaassivik og på den anden side hensynet til at give borgeren et økonomisk incitament til at udbygge og bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet.

4. Sammenhæng med eksisterende inddrivelseslovgivning

Da Retsplejeloven for Grønland er gældende rigslovgivning på et ikke-hjemtaget retsområde, kan lovforslaget ikke fravige eller tilsidesætte bestemmelser i retsplejeloven, medmindre retsplejeloven hjemler en sådan fravigelse. Forslaget ændrer ikke inddrivelsesreglerne, hverken i retsplejeloven eller i Landstingsloven om inddrivelse og forebyggelse af restancer til det offentlige.

Forslaget indfører et betalingssystem for det offentliges opkrævning af tilgodehavender hos borgerne og til forebyggelse af fremtidig opbyggelse af restancer til det offentlige. Som anført i forslagens almindelige bemærkninger under pkt. 2.9 om konsekvenslovgivning, vil det dog være nødvendigt at ændre Landstingsloven, fordi det ikke længere vil være nødvendigt at pålægge arbejdsgivere at foretage løntilbageholdelse, da et evt. krav om løntilbageholdelse fremover vil kunne pålægges via Ilanngaassivik.

Forslaget medfører en udsættelse af tidspunktet, hvor en fordring fra en offentlig kreditor kan inddrives efter retsplejelovens og landstingslovens regler. Til gengæld nyder disse fordringer godt af den opkrævning af restancer, der sker i betalingssystemet Ilanngaassivik.

Såfremt et offentligt krav, der er anmeldt i Ilanngaassivik, ikke fuldt ud dækkes, vil det blive slettet herfra på kravets sidste rettidige betalingsdato. Først efter denne dato kan et krav overgå til inddrivelse i medfør af den eksisterende inddrivelseslovgivning.

Dette forslag introducerer således regler, der udvider myndighedernes mulighed for at foretage en effektiv opkrævning, herunder ved at give offentlige krav en særlig fortrinsstilling i forbindelse med opkrævningen.

Forslagets betalingssystem ligger således tidsmæssigt forud for den retsplejemæssige regulering, der følger af Retsplejeloven for Grønland og Landstingslov om inddrivelse og forebyggelse af offentlige restancer, men effektiviserer landstingslovens formål om at forebygge offentlige restancer.

Retsplejelov for Grønland

Retsplejeloven for Grønland fastsætter i § 597, stk. 1, at Kredsretten fuldbyrder civile pengekrav, jf. dog stk. 2, hvorefter Grønlands Landsstyre beskikker et antal pantefogeder til at stå for inddrivelse af krav omfattet af lovens § 598, stk. 2 og 3. Omfattet heraf er følgende:

”Stk. 2. Tvangsfuldbyrdelse kan endvidere ske for følgende pengekrav:

- 1) Krav på tilbagebetaling af lån eller renter af lån ydet af det offentlige mod sikkerhed i fast ejendom eller løsøre.*
- 2) Det offentliges krav på betaling af leje af husrum og betaling af varme, el, vand og renovation.*

- 3) *Skatter og afgifter til det offentlige i henhold til landstingslov eller landstingsforordning.*
 - 4) *Krav på betaling af underholdsbidrag, der er fastsat af en myndighed i Grønland.*
 - 5) *Bidragskrav, der er fastsat af statsforvaltningen i Danmark eller af Rigsombudsmanden på Færøerne.*
 - 6) *Skatte- og afgiftskrav, der kan tvangsfuldbyrdes i den øvrige del af riget.*
 - 7) *Erstatningsbeløb efter § 627.*
 - 8) *Krav opstået i medfør af afgørelser truffet af myndigheder uden for Grønland, hvis Grønlands Hjemmestyre efter gensidig overenskomst med en udenlandsk myndighed er forpligtet til at yde sådan bistand.*
- Stk. 3. Et pengekrav kan desuden tvangsfuldbyrdes, når dette for sagsområder, der hører under hjemmestyret, er fastsat ved landstingslov eller landstingsforordning.”*

I medfør af lovens § 599, stk. 6, er fuldbyrdelsesfristen for ovennævnte krav 7 dage efter, at der er sket underretning om fogedsagen, jf. § 604.

I medfør af lovens § 600, stk. 1, 2. pkt., kan der først indgives anmodning om tvangsfuldbyrdelse dagen efter sidste rettidige indbetalingsdag.

Med nærværende forslag bestemmes, at fordringer skal anmeldes til Ilanngaassivik med en betalingsordre. En sådan betalingsordre forfalder til betaling tidligst 10 kalenderdage *efter*, at betalingsordren er modtaget.

Det bestemmes endvidere, at betalingsordren fjernes fra Ilanngaassivik senest ved udgangen af den 3. måned efter forfaldsdagen. Betalingsordrens *sidste rettidige betalingsdato* er den sidste hverdag i den 3. måned efter forfaldsdagen.

En betalingsordre vil således blive fjernet fra Ilanngaassivik på betalingsordrens sidste rettidige betalingsdato. Først på den følgende dag opfylder fordringen derfor betingelsen for at kunne tvangsfuldbyrdes i medfør af Retsplejeloven for Grønland § 600, stk. 1, 2. pkt.

Med forslaget indføres således ikke regler for fordringer, der er omfattet af Retsplejeloven for Grønlands bestemmelser.

Fordringer, der ikke dækkes i den periode, de er omfattet af en betalingsordre i Ilanngaassivik, vil i stedet kunne overgå til inddrivelse og tvangsfuldbyrdelse efter at være blevet slettet fra Ilanngaassivik.

Landstingslov om inddrivelse og forebyggelse af restancer til det offentlige

Landstingslov nr. 3 af 2. maj 1996 om inddrivelse og forebyggelse af restancer til det offentlige udbyggede og supplerede de dagældende bestemmelser i Retsplejeloven for Grønland med henblik på at forbedre mulighederne for inddrivelse af det offentliges

tilgodehavender hos borgere og virksomheder samt forebygge fremtidige restancer til det offentlige.

Landstingsloven om inddrivelse er opdelt på den måde, at §§ 2-5 har til formål at forbedre det offentliges inddrivelsesmuligheder. Dette opnås blandt andet ved at opliste en række offentlige fordringstyper, for hvilke der kan ske tvangsfuldbyrdelse efter reglerne i kapitel 7 i den dagældende Retsplejelov for Grønland, herunder ved indeholdelse i løn. Landstingslovens § 6 havde til hensigt at forebygge, at der opstår restancer til det offentlige.

Idet navnlig lovens §§ 2-5 vedrørte inddrivelse, der er et ikke-hjemtaget retsområde, hvor Retsplejeloven for Grønland er gældende rigslovgivning, blev der ført forhandlinger med justitsministeren som forudsat i retsplejelovens § 612, stk. 2, som giver mulighed for, at der kan fastsættes nødvendige supplerende bestemmelser om inddrivelse af fordringer inden for sagsområder, der hører under hjemmestyret.

Justitsministeriet udtalte ved brev af 1. december 1994, at:

”der efter Justitsministeriets opfattelse ikke efter hjemmestyreordningen er noget til hinder for, at der ved landstingslov – inden for et sagsområde, som efter hjemmestyreloven henhører under hjemmestyret – som et accessorium til den materielle lovgivning fastsættes, at inddrivelse af offentlige krav, omfattet af landstingsloven, sker ved lønindeholdelse efter reglerne i den grønlandske retsplejelov”.

Med henblik på yderligere klarlægning af hjemmestyrets lovgivningskompetence foretoges en ændring af Retsplejeloven for Grønland, herunder dagældende § 23 a, hvorefter hjemmestyret kunne fastsætte visse regler om inddrivelse af offentlige krav. Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgik:

”Ud over regler om, hvilke offentlige krav der kan tvangsfuldbyrdes, herunder ved lønindeholdelse, jf. lovforslagets § 2, nr. 1 og 2, indeholder forslaget til landstingslov om inddrivelse m.v. også yderligere bestemmelser, der dels er af retsplejemæssig karakter, dels af formue- eller familieretlig karakter.

(...)

Betingelsen om, at der kun kan fastsættes »nødvendige« regler om inddrivelse, indebærer, at hjemmestyret ikke har kompetence til generelt at fastsætte regler af retsplejemæssig (fogedretlig) karakter m.v. for offentlige krav.”

Ved Landstingslov nr. 13 af 15. november 2007 blev landstingsloven om inddrivelse ændret således, at inddrivelsesmyndigheden blev ændret fra pantefogeden til Skatteforvaltningen, og ved Landstingslov nr. 7 af 5. december 2008 blev det bestemt, at kommunale fordringshavere skal overdrage fordringer til skatteforvaltningen til inddrivelse, når betalingsfristen er overskredet.

Ved Inatsisartutlov nr. 6 af 15. april 2011 om ændring af Landstingslov om inddrivelse og forebyggelse af restancer til det offentlige indsattes bl.a. § 6 a. Bestemmelsens stk. 1 fastsatte følgende:

”Offentlige myndigheder kan stille krav om, at fysiske eller juridiske personer skal være tilmeldt et system med automatiske betalinger der udbydes af et pengeinstitut hjemmehørende i Grønland, Færøerne eller Danmark. En offentlig myndighed kan i den forbindelse afvise kontantbetaling som frigørende betalingsform”

Med lovforslaget tilsigtedes at mindske antallet af ressourcekrævende tvangsinddrivelsesprocesser ved at forbedre mulighederne for effektiv opkrævning. Af bemærkningerne fremgår:

”Et krav om tilmelding til automatiske betalinger udgør for rettidige betalere en indskrænkelse af deres valgfrihed med hensyn til betalingsmåde. Kravet må dog ses som et nødvendigt retsskridt i forhold til et stigende antal restancer til det offentlige, og må for personer der ikke betaler rettidigt anses for mindre indgribende end en eventuel tvangsinddrivelse. Samtidig forventes kravet at mindske ressourceforbruget i det offentlige mærkbart”.

Med nærværende forslag indføres Ilanngaassivik, der medfører en særlig fortrinsstilling for offentlige krav ved disses opkrævning ved borgeren, hvilket er en indførelse af regler af formueretlig karakter. Da det kun er de retsplejemæssige (fogedretlige) regler, der vedtages ved landstingslov, som kræver forudgående forhandling med Justitsministeren, kan opkrævningsreglerne vedrørende Ilanngaassivik således uden videre vedtages.

Det er dog herved af betydning, at det ved *løntilbageholdelse*, der er anmeldt i Ilanngaassivik, påses, at borgeren beholder et beløb, der er tilstrækkeligt til at opretholde en beskeden levefod, jf. herved Retsplejeloven for Grønland § 625, stk. 2. Det mindstebeløb, borgeren har krav på er fastsat i forslagets § 12 om rådighedsbeløb, hvilket vil forenkle administrationen meget. Hvis en konkret borger tjener så meget, at det foreslåede rådighedsbeløb er mindre end det beløb, der skal overlades borgeren efter Retsplejelovens § 625, stk. 2, er det naturligvis bestemmelsen i § 625, der anvendes. Sådanne tilfælde må antages kun at forekomme sjældent.

5. Forslagets økonomiske konsekvenser

Dette afsnit har til formål at uddybe beskrivelsen, af hvordan forslaget til sin tid, når forslaget træder i kraft og systemet idriftsættes, skal udmøntes i form af besparelser og indtægtsforhøjelser m.v. hos de enkelte fordringshavere. Desuden beskrives grundlaget for et forslag om et finansieringsbidrag betalt af fordringshaverne.

Som beskrevet i bemærkningerne til forslaget, forventes forslaget at medføre en årlig økonomisk forbedring på 30 mio. kr. i det offentlige fra det første fulde år, hvor systemet er i funktion.

Det skønnes at udviklingen og implementeringen af systemet m.v. vil medføre en engangsudgift på omkring 30 mio. kr. De årlige driftsudgifter forventes at udgøre 7,2-9 mio. kr.

De økonomiske forbedringer forventes implementeret via besparelser på bevillinger, reduktion af kommunernes bloktilskud og forhøjelse af indtægter. Det forventes at fordelingen mellem de forskellige myndigheder vil ske med udgangspunkt i disses andele af den samlede restancebeholdning.

Baseret på de nuværende forudsætninger og de enkelte fordringshaveres andel af den samlede restancebeholdning per 1. august 2019, justeret for tab for skatter, kan fordelingen opgøres som følger:

Tabel 1: Fordeling af besparelser indtægts, udgifts og bloktilskudsreduktioner.

Fordringshaver	Andel af restancebeholdning	Skønsmæssigt beløb (afrundet)
Skatter og afgifter / Landskassen	28,6%	9.000.000
Selvstyret i øvrigt	13,8%	4.000.000
INI A/S	4,1%	1.000.000
Nukissiorfiit	0,3%	0
Sermersooq	19,4%	6.000.000
ISERIT A/S	1,3%	1.000.000
Qeqgata	7,6%	2.000.000
Qeqertalik	8,0%	2.000.000
Avannaata	9,5%	3.000.000
Kujalleq	7,4%	2.000.000
Sum	100%	30.000.000

Fordringstypernes sammensætning, lokale beskæftigelsesmuligheder m.v. har betydning for, hvordan de nuværende restancer fordeler sig på de enkelte fordringshavere. Ændringer i disse forhold, herunder f.eks. forbedrede beskæftigelsesmuligheder i et lokalområde, vil over tid få indflydelse på fordelingen. Tilsvarende kan implementeringen af Ilanngaassivik resultere i en ændret fordeling. Da besparelserne m.v. gennemføres, når Ilanngaassivik tages i brug vil det ikke være muligt at tage hensyn til eventuelle fremtidige ændringer i fordelingen. Der lægges derfor op til at anvende den fordeling som fremgår af tabel 1.

I forhold til de enkelte tal bemærkes, at det på det foreliggende grundlag skønnes at Nukissiorfiit skal bære 0 kr., hvilket skyldes, at virksomheden i dag allerede har forholdsvist

få restancer blandt sine kunder. Dette kan især tilskrives de muligheder virksomheden har for at afbryde sine leverancer, hvis forbrugeren ikke betaler.

Til brug for med finansiering af udviklingsomkostninger og løbende drift af Illanngaassivik foreslås, at der indføres en hjemmel til at opkræve et finansieringsbidrag pr. betalingsordre. Indførslen af et bidrag indebærer, at medfinansieringen spredes ud hos de enkelte fordringshavere, baseret på antallet af betalingsordrer, der anmeldes til systemet.

Fordringshavernes udgifter til finansieringsbidrag vil helt eller delvist blive modsvaret af fordringshavernes besparelser i forbindelse med fremsendelse af regninger til borgerne eller til at benytte en privat betalingserviceleverandør.

Tabel 2: Finansieringsbidrag

Fordringshaver	Årlig antal opkrævninger i alt (estimeret)	Antal af opkrævninger, der forventes at ske gennem Illanngaassivik	Bidrag kr. pr. Betalingsordre	Indtægt årligt
Nukissiorfiit, INI A/S, Skattestyrelsen og Øvrige fordringshavere	620.000	310.000	(I gennemsnit) 14,19	4.400.000
<u>Finansieringsbidrag indtægt i alt</u>				<u>4.400.000</u>

Antallet af opkrævninger er baseret på et skøn over det totale antal regninger fordringshavere fremsender. Antallet af opkrævninger er baseret på forudsætninger om, hvor stor en andel af borgere, der forventes at blive omfattet af regningsopkrævning, eller som frivilligt tilmelder sig dette.

Finansieringsbidraget kan som udgangspunkt fastsættes, således at der sker fuld dækning af de omkostninger, herunder udviklings og vedligeholdelsesomkostninger, der er forbundet med at levere den pågældende ydelse. Bidraget kan desuden tage hensyn til den almindelige pris- og lønudvikling, men må samtidig ikke overstige udgifterne til at levere den pågældende ydelse. Det bør desuden tages hensyn til, at finansieringsbidraget bør afspejle fordringshaverens udgifter til at anvende en privat betalingserviceleverandør.

Det foreslås desuden, at der fastsættes hjemmel til at opkræve finansieringsbidrag for levering af særlige ydelser til de enkelte fordringshavere. Dette er dog ikke medtaget i opgørelsen ovenfor.

Samlet forventes forslaget økonomiske virkning at se ud som følger for Landskassen.

Indtægter og besparelser	(mio. kr.)
Indtægtsstigninger, udgifts- og bloktilskudsreduktioner, jf. tabel 1	30
Finansieringsbidrag, jf. tabel 2	4,4
I alt	34,4
Udgifter	
Driftsudgifter løbende	7,2 – 9
Årlig andel af udviklingsudgifter	3
I alt	10,2 - 12
Nettoforbedring for Landskassen	22,4- 24,2

Ændringsforslagets økonomiske konsekvenser

Ændringsforslaget forventes i sig selv kun at have begrænsede økonomiske konsekvenser.

Indførslen af et gebyr for opkrævninger, vil pålægge fordringshaverne en udgift pr. anmeldt betalingsordre. Den totale udgift hertil vil derfor afhænge af antallet af regninger, der fremsendes. Udgiften vil modsvares af besparelser ved ikke længere at opkræve via en privat betalingsserviceleverandører.

Objektiviseringen af forslagens § 42, kan medføre administrative forsimplinger. Det er dog ikke på det foreliggende grundlag muligt nærmere at give et kvalificeret skøn på besparelsen.

Ligestillingen af registrerede partnere og partnere, der lever i et ægteskabslignende forhold, med ægtefæller forventes at medføre højere udgifter til administration, da det vil medføre et behov for mere enkeltsagsbehandling. Det er dog ikke muligt på det foreliggende grundlag, at kvalificere merudgiften til dette.

Ændringsforslaget forventes i øvrigt ikke, at medføre væsentlige ændringer i forslagens økonomiske konsekvenser.

Bemærkninger til ændringsforslagets enkelte bestemmelser

Til nr. 1 (Forslagets § 2)

Tilføjelsen af nr. 10 har til formål at definere begrebet ”partner”. Partner anvendes fremadrettet i loven som en fællesbetegnelse for ægtefæller, registrerede partner eller samlever i et ægteskabslignende forhold, som har varet mindst 1 år. Kravet om fælles bopæl i mindst 1 år, omfatter kun partnere i et ægteskabslignende forhold.

Til nr. 2 (Forslagets § 10, stk. 2)

Det foreslås, at det præciseres at fordringshaverne forpligtes til at anvende Ilanngaassivik til at opkræve for de borgere, der i øvrigt omfattes af regningsopkrævning eller som har tilmeldt sig dette.

Derved sikres det, at borgere og myndigheder kan indrette sig på, at fordringshaverne anvender Ilanngaassivik til at opkræve, når det er muligt.

Bestemmelsen afskærer dog ikke skatteforvaltningen fra, mod samtidig orientering af Naalakkersuisut, at beslutte, at en fordringshaver ikke længere må opkræve via Ilanngaassivik, f.eks. hvis en fordringshaver groft eller gentagne gange har misligholdt vilkårene for at anvende Ilanngaassivik.

Desuden er der foretaget en sproglig rettelse af bestemmelsen, da der i forslaget blev anvendt forskellige betegnelser, såsom offentlig myndighed m.v., hvor der reelt menes fordringshaver.

Til nr. 3 (Forslagets § 12 stk. 1.)

Det foreslås, at det præciseres, at hver partner har et rådighedsbeløb på 3.000 kr., og dermed 6.000 kr. til sammen. Ændringen af affattelsen skal ses i sammenhæng med ændringen til § 2. Ændringen betyder, at rådighedsbeløbssatsen i § 12, for ægtefæller også skal omfatte samlevende.

Ægtefæller har sammenlignet med enlige pr. person et lidt lavere rådighedsbeløb, idet der tages hensyn til fordelene og besparelserne ved at bo sammen.

Bestemmelsens sidste punktum omfatter de tilfælde, hvor partnere, såsom registrerede partnere eller ægtefæller, har forskellig bopæl, f.eks. hvis den ene ægtefælle bor på plejehjem. I dette tilfælde har de hver især et rådighedsbeløb, der svarer til en enlig.

Til nr. 4 (Tilføjelse af § 12, stk. 7)

Det foreslås, at Naalakkersuisut bemyndiges til, at fastsættes regler om, at der ikke må opkræves mere til en fastsat andel af personens indkomst. Den konkrete andel fastsættes i en bekendtgørelse.

Regler om dette fastsættes med respekt for de rådighedsbeløbssatser, der er fastsat i andetsteds i inatsisartutloven. Bestemmelsen giver således ikke mulighed for at regninger kan opkræves i et højere omfang end til de fastsatte rådighedsbeløbssatser.

Reglerne kan eksempelvis gå ud på, at den begrænsning der følger af en fastsat andel kun gælder i en vis periode. Det kan desuden være, at begrænsningen fastsættes således, at den kun gælder for visse indkomsttyper. Endvidere kan reglen kombineres med, at skatteforvaltningen pålægger personer, der efter en periode har ubetalte betalingsordre på

grund at de begrænsninger der følger af reglen, pålægges en kortere betalingsfrist efter inatsisartutlovens § 18, stk. 4.

Til nr. 5. (Forslagets § 14)

Bestemmelsen er konsekvensrettet efter ændringsforslagets nr. 1 og 3, vedrørende partnere.

Affattelsen af stk. 1, er ændret således, at den omfatter partnere. Efter bestemmelsens stk. 1, kan en partner overfører hele eller en del af rådighedsbeløbet til den anden partner. Dette forudsætter, at begge partnere er omfattet af regningsopkrævning.

Bestemmelsens stk. 2, omfatter de tilfælde, hvor en af partnere ikke omfattes af regningsopkrævning. Udgangspunktet er her, at den partner m.v., der er omfattet af regningsopkrævning, har et rådighedsbeløb på 3.000. Dog kan kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om, at pågældende skal have et rådighedsbeløb svarende til begge partnere, dvs. på 6.000 kr. Bestemmelsen kan eksempelvis omfatte tilfælde, hvor kun den ægtefælle, der omfattes af regningsopkrævning, oppebærer en indkomst og forsøger husstanden, f.eks. fordi den anden ægtefælle er hjemmegående. Såfremt den anden partner efterfølgende omfattes af Ilanngaassivik, vil partnerne omfattes af bestemmelserne i § 12.

Til nr. 6 og 7 (forslagets § 24)

Det foreslås, at betalingen af en erhvervsfangerlicens opprioriteres på bekostning af betalingen for en daginstitutionsplads. Der henses herved til, at opretholdelsen af en erhvervsfangerlicens er central for, at personen kan opretholde sit erhverv.

Til nr. 8 (forslagets § 27)

Affattelsen af bestemmelsen er væsentligt ændret. Formålet med ændringerne er, at understøtte at beslutninger om dette kan træffes på baggrund af forslagets bestemmelser og på baggrund af objektive regler, der fastsættes af Naalakkersuisut i en bekendtgørelse.

I stk. 1, fastsættes det, at personer, der omfattes af kriterierne i nr. 1-4, omfattes af forslagets §§ 28-30.

Bestemmelsens stk. 1, nr. 1, omfatter personer, der hovedsageligt modtager indkomster, der falder uden for §§ 4-5. Dette kan dreje sig om personer, der modtager B-indkomster og som kun i mindre omfang handler med, eller modtager beløb fra det offentlige.

Bestemmelsens stk. 1, nr. 2, omfatter personer, der generelt ikke modtager væsentlige indkomster omfattet af forslagets §§ 4-5, der kan danne grundlag for betaling af de indkomne betalingsordre. Dette kan dreje sig om personer, der har registeret bopæl i Grønland, men ikke reelt bor i Grønland og som modtager deres indkomst fra kilder i udlandet, der ikke udbetales igennem Ilanngaassivik.

Bestemmelsens stk. 1, nr. 3, omfatter personer, som det formodes er fraflyttet Grønland. Bestemmelsen er begrundet i, at personen ellers ville kunne nå at opbygge en større restance til fordringshaverne, såfremt 3 måneders reglen skulle finde anvendelse.

Bestemmelsens stk. 1, nr. 4, omfatter personer, der ophører med at have bopæl, eller som registreres som fraflyttet fra Grønland. Det er derfor hensigtsmæssigt, at de fordringer, der ellers ville stå til opkrævning i Ilanngaassivik, fremsendes til pågældende som en traditionel regning.

Bestemmelsens stk. 2 fastsætter, at det er skatteforvaltningen, der beslutter om en person omfattes af bestemmelses kriterier, og hvornår dette eventuelt ophører, f.eks. fordi pågældendes indkomst eller bopæl ændrer sig. Skatteforvaltningens beslutninger om dette er et udtryk for faktisk forvaltningsvirksomhed, der sker som i led i driften af Ilanngaassivik på baggrund af de kriterier, der fastsættes af Naalakkersuisut i medfør af bestemmelsens stk. 4.

Skatteforvaltningen fastsætter desuden, hvornår beslutningen har virkning fra. I denne forbindelse, skal der tages hensyn til, at borgeren skal kunne indrette sig på, hvordan betalingsvilkårene er for de regninger, borgeren modtager fra det offentlige er. En beslutning, herom vil derfor først få virkning for de betalingsordre, der modtages efter beslutningen er meddelt borgeren.

Bestemmelsens stk. 3 fastsætter, at skatteforvaltningen kan indhente de oplysninger, der er nødvendige for at træffe beslutninger om personer omfattes af bestemmelsens stk. 1. Det forventes, at beslutningerne baseres på oplysninger om personens indkomstforhold i Ilanngaassivik sammenkørt med oplysninger om personens samlede indkomstforhold fra skatte-registre i skatteforvaltningen. Desuden kan der indhentes oplysninger om personens aktuelle indkomst fra registre over aktuel indkomst oprettet i henhold til inatsisartutlov om en satstilpasningsprocent og om aktuel indkomst. Disse registre varetages i forvejen i regi af skatteforvaltningen. Derudover vil skatteforvaltningen løbende indhente oplysninger fra CPR-registeret med henblik på, at få oplysninger om personer, der registrere sig som fraflyttet m.v.

Bestemmelsens stk. 4 fastsætter, at beslutningen om en person omfattes, eller falder uden for, stk. 1, kan ske uden partshøring.

Som beskrevet er det op til skatteforvaltningen at beslutte, hvorvidt kriterierne er opfyldt og om regningerne opkræves via af Ilanngaassivik eller om der skal fremsendes en traditionel regning, der dog er konsolideret så den omfatter de betalingsordre, der er anmeldt indenfor et givent tidsrum.

Det kan dog ikke udelukkes, at beslutningen i konkrete tilfælde kan være så væsentlig og indgribende over for borgeren, at der er tale om en afgørelse i forvaltningsretlig forstand. Bestemmelsen indebærer, at skatteforvaltningen ikke er forpligtet til, at foretage en

partshøring i disse tilfælde. Skatteforvaltningen vil dog skulle overholde de almindelige regler om begrundelse og klagevejledning, der følger af reglerne i sagsbehandlingsloven.

Det forventes at beslutninger herom i videst muligt omfang automatiseres i systemet. Efter beslutningen er truffet, dannes en meddelelse, der sendes via offentlig digital post til borgeren.

Det foreslås i bestemmelsens stk. 5, at Naalakkersuisut bemyndiges til, at fastsætte nærmere regler og kriterierne i forhold til bestemmelsens stk. 1. Reglerne kan eksempelvis fastsætte de, præcise metoder for, hvordan det opgøres om hovedparten af en persons indkomsten falder uden for forslagets §§ 4-5.

Til nr. 9 (forslagets § 28, stk. 1).

Der sker en mindre præcisering af henvisningerne til forslagets § 17, således at der nu alene henvises til denne bestemmelses stk. 3. Henvisningen medfører, at § 17, stk. 3, ikke gælder for de opkrævninger, der sendes til personer, der omfattes af § 27. § 17, stk. 3, går ud på, at en betalingsordre tidligst kan opkræves 10 kalenderdage efter den er anmeldt til Ilanngaassivik. Det forventes i stedet, at regningerne for et givent tidsrum vil blive konsolideret og fremsendt i en samlet regning til borgeren med en betalingsfrist jf. bestemmelsens stk. 3.

§ 17, stk. 1- 2 finder fortsat anvendelse, da de indeholder regler om, hvordan fordringer anmeldes til opkrævning via af Ilanngaassivik med en betalingsordre.

Der er ikke ændringer i bestemmelsens stk. 2.

I bestemmelsens stk. 3, foreslås det, at betalingsfristen forlænges fra 14 til 28 kalenderdage.

Til nr. 10 (Forslagets § 38, stk. 2)

Bestemmelsen er ændret således, at det nu fremgår at borgerens og den indbetalingspligtiges handlinger, herunder manglede overholdelse af regler, fortielser m.v., kan medfører, at selvstyrets erstatningspligt reduceres eller bortfalder.

Tidligere fremgik det således, at erstatningspligten kun kunne bortfalde, og således ikke reduceres, såfremt der var udvist egen skyld m.v.

Til nr. 11 (Forslagets § 42)

Det følger af den almindelige ulovbestemte rekursadgang, at skatteforvaltningens afgørelser kan påklages til Naalakkersuisut. At fastholde denne klageadgang har til formål at sikre, at der specielt i den først tid kan føres et tættere tilsyn med skatteforvaltningens administration af inatsisartutloven. Der er herved henset til, at der er tale om et nyt område for forvaltningen.

Det foreslås med tilføjelsen af stk. 4, at der fastsættes en frist på 4 uger til at klage over skatteforvaltningens afgørelser efter inatsisartutloven. Formålet med dette er, at tilskynde borgerne til, i det omfang borgeren er uenige i skatteforvaltningens afgørelse, at udnytte klageadgangen hurtigt og mindske klagemyndighedens tid- og ressourceforbrug på uaktuelle sager.

Til nr. 12 (Ny § 43)

Det foreslås, at der indsættes en ny § 43, der giver hjemmel til at Naalakkersuisut kan fastsætte regler om et finansieringsbidrag, der opkræves af fordringshaverne pr. anmeldt betalingsordre.

Naalakkersuisut bemyndiges til, at fastsætte størrelsen af finansieringsbidraget.

Finansieringsbidraget kan bidrage til at finansiere selvstyrets udgifter forbundet med udvikling, implementering og varetage driften af betalingssystemet, såvel som personaleudgifter, udgifter til lokaler, forbrugsudgifter og udgifter til IT-systemleverandører m.v. Finansieringsbidraget kan desuden medgå til dækning af den løbende udvikling af systemet.

Naalakkersuisut fastsætter størrelsen af finansieringsbidraget og hvordan bidraget opkræves. Bidraget kan differentieres mellem de forskellige fordringshavere på baggrund af de forskellige fordringshavere behov, eller på baggrund af, fordringshavernes tilsvarende udgifter til at opkræve via private betalingserviceleverandører.

Bestemmelsens stk. 2, hjemler desuden, at der kan opkræves gebyrer for særydelser, som leveres til fordringshaverne. Særydelser kan eksempelvis være, at fordringshaverne ønsker, at have længere tekstfelt i betalingsordene, eller for at håndtere betalingsordre, der i henhold til forretningsbetingelserne for anvendelsen af ilanngaassivik, fremsendes med kort frist.

Tilføjelsen af en ny § 43, medfører at forslagets §§ 43-44 bliver til §§ 44-45.